Cartea Poemelor

Volumul II

Editura StudIS
adicenter@yahoo.com
Iasi, Sos. Stefan cel Mare, nr.5
Tel./fax: 0232 – 217.754

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
PETREA, MARIAN IULIAN
Cartea poemelor / Petrea Marian Iulian. - Iaşi : StudIS, 2014
2 vol.
ISBN 978-606-624-710-8
Vol. 2. - ISBN 978-606-624-709-2

821.135.1-1

Pre-press, tipar digital şi finisare:
S.C. ADI CENTER SRL
Şos. Ştefan cel Mare, nr. 5
Tel.: 217 754

Responsabil editorial: Bârsan Ovidiu
Director editorial: Morosanu Grigore Paul

Cuvânt Înainte

Această carte reprezintă un amestec de poeme foarte diversificate, prin structura lor; la fel ca şi în volumul anterior, formează trei capitole, fiecare dintre ele având o tematică drept atribut de bază, deşi se introduce o similaritate prin forma scrierii şi nu numai.

Limbajul folosit este unul natural, întocmai precum eu la rându-mi sunt simplu om, al poporului - caut astfel ca prin utilizarea unor cuvinte populare/rudimentare (uneori cu mici distorsiuni în ceea ce priveşte gramatica limbii române) să zugrăvesc imaginea omului de rând, fără prea multă carte, însă cu o imensă dorință de viață şi de a trăi efectiv tot ceea ce percepe sufletul său.

Această carte o dedic tututor iubitorilor de artă, prin orice formă a sa naturală, în special formele scrise ale poeziei, în rimă sau fără.

Fie ca mulți dintre artiştii necunoscuți încă, ai neamului românesc, să facă la rându-le, o artă, lăsând-o în vederea tututor, nestingherită, aducând spre lumină însăşi sufletul lor!

Petrea Marian Iulian
(Th3Mirr0r)

„Nostalgie“ - Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r

I.

“NOSTALGIE”

Uneori, îmi este dor de voi,
Cei ce mi-ați fost dragi,
Încât mă simt dator să dau pentru o clipă,
timpul înapoi
Şi să vă întreb, pe fiecare:
„Dacă înnod o sfoară, poți să o dezlegi?”
Alteori, năzuiesc să retrăiesc episoade
dintr-un trecut îndepărtat,
Prin locurile în care mi-au fost atât de dragi,
încât nu am rămas acolo,
Căci vântul, precum versurile mele,
paşii mi-a purtat
Spre viața de hoinar…
Ah... mă întreb acum:
„Oare, când tre' să mori, ce s-o afla dincolo?”

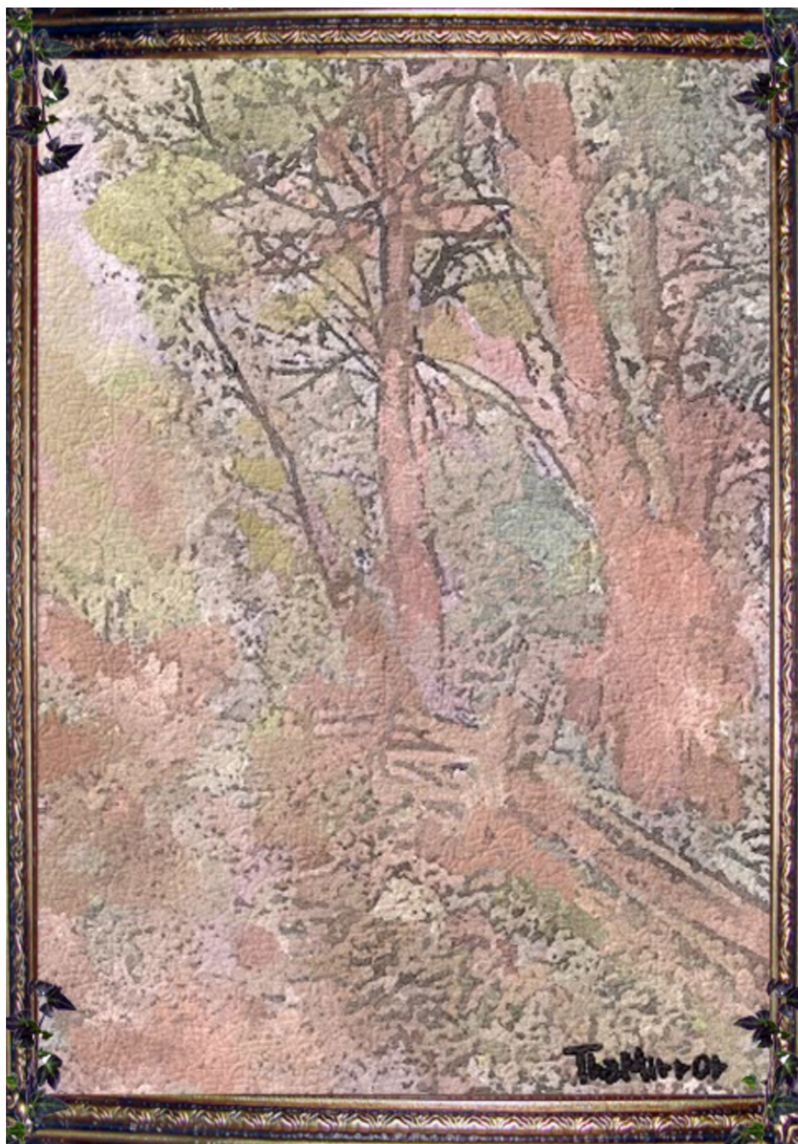
„În amintirea celor dragi I"

- *Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r*

În amintirea celor dragi

I

În amintirea voastră
Scriu aceste versuri
Spunându-vă în şoaptă:
"Deşi n-am mers pe-acelaşi drum,
Mi-aţi fost dragi, prieteni!"

„În amintirea celor dragi II“

- *Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r*

În amintirea celor dragi

II

Mi-e dor de zilele în care cu un surâs, te cunoscusem,
Iar mai târziu, în timp, aveam să te iubesc, femeie,
Deşi voiam să mor în clipa-n care…
Cu un cuvânt, ne despărţisem
Şi-n loc să ne ţinem de mânuţă,
Ne plimbam singuri, pe alee…

Pentru Joy Marie G. Solomon

„În amintirea celor dragi III“

- *Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r*

În amintirea celor dragi

III

Cugetam uneori dacă aş fi reuşit cândva
Să-ți redau libertatea,
Dar nu ştiam că în timp, te vei schimba,
La fel ca alții…
Mă întristam când deseori te priveam plângând
Şi nu eram acolo, lângă tine,
Să-ți şterg, cu o mână, lacrima;
Mă bucuram când ochii-ți reflectau,
Din când în când, viața…
Erai cea mai frumoasă femeie,
În clipa-n care te priveai în oglindă,
Zâmbind…

Pentru Claire Pepito Quejano

„În amintirea celor dragi IV“

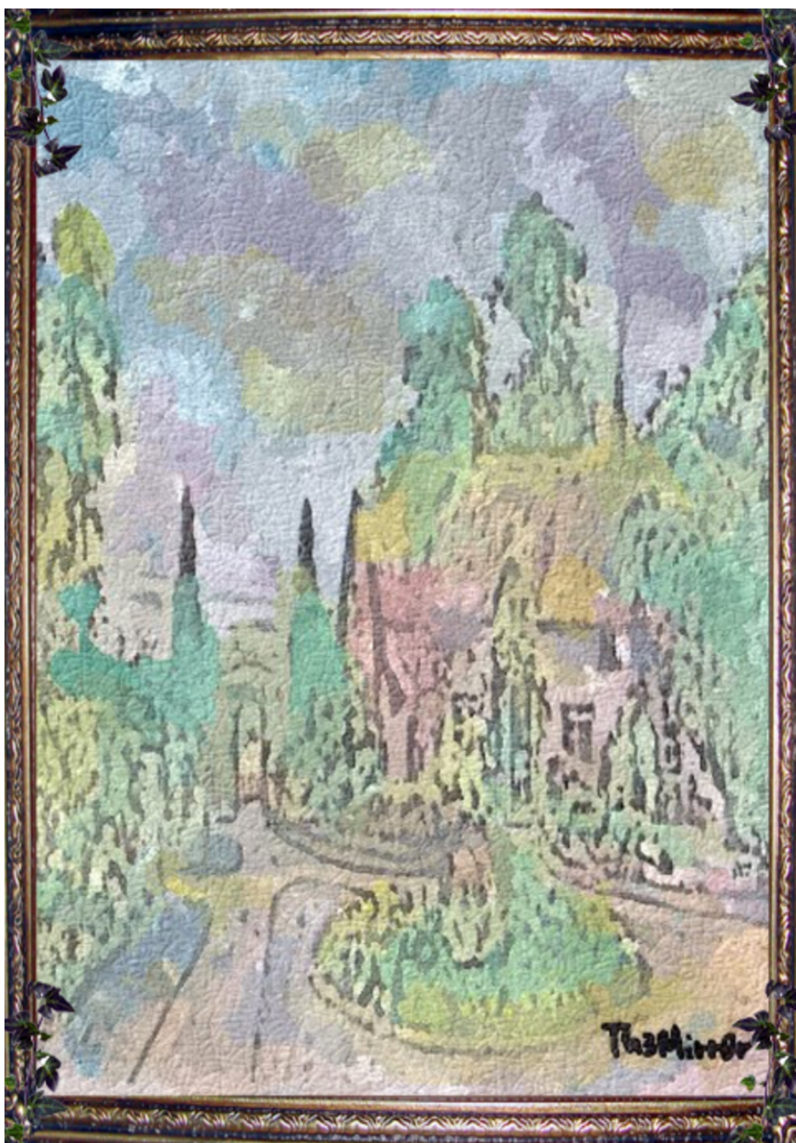
- *Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r*

În amintirea celor dragi

IV

Niciodată nu comunicasem
Prin intermediul artei, cu o femeie;
Mă bucur că ai fost prima!
Câteodată, mă întreb
Dacă observasem felul tău de-a fi,
Când îți citeam scrisoarea…
Era… poate, precum un trandafir,
Alături de o orhidee?!
Poate nu ne-ar fi ajuns o viață,
Să ne cunoaştem îndeajuns,
Când cu timiditate, păşeşte fiecare,
Ca prin ceață,
Elucidând mistere ce par mereu…
De nepătruns…

Pentru Kardos Boglarka

„În amintirea celor dragi V"

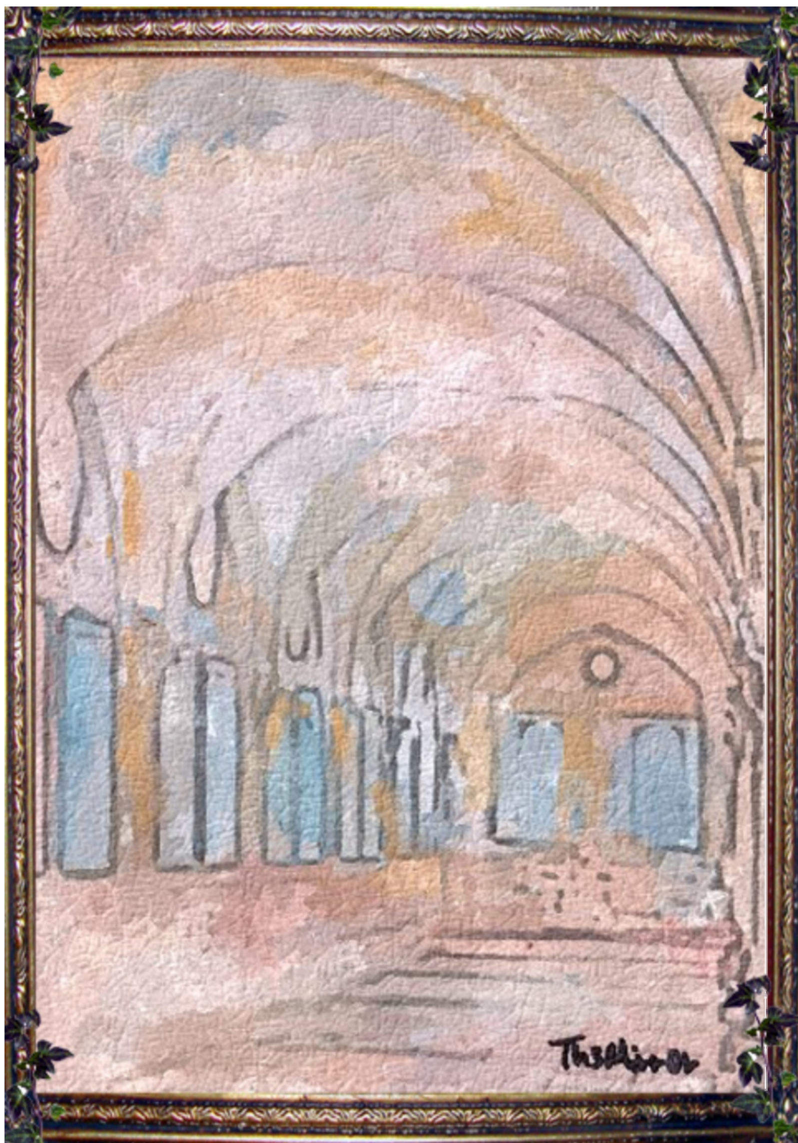
- *Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r*

În amintirea celor dragi

V

Ne plimbasem împreună, pentru o clipă,
Ca să ne rămână astfel… amintiri;
Plantasem doar o floare, în grădină...
Şi n-avea apă…
De-ar fi crescut în legea sa, acea plăntuță,
Peste o vreme, vântul i-ar fi rupt rămurelele-i subțiri…
Aşa că spus-am drept:
“Viața împreună, nu înseamnă suferință!..”

Pentru Diaconescu Alina

„În amintirea celor dragi VI“

- *Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r*

În amintirea celor dragi
VI

Ştii?! Nu contează nimic altceva…
Decât că te-am considerat mereu
Un om deosebit…
Iar dacă poate…
N-ar fi fost distanța, vârsta…
Ori… soarta…
Te-aş fi numit oricând prietenul meu…
Poate de-am fi făcut împreună o artă,
Iar în ascensiunea noastră pe muntele vieții
Ni s-ar fi alăturat şi alții,
Ş-ar fi găsit mereu bucuria, a ta inimă
Acum, de-o soartă cam potrivnică, îndurerată…

P.S: Dumnezeu să îi aducă veşnică pace, micuței!..

Pentru Dan

„În amintirea celor dragi VII“

- *Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r*

În amintirea celor dragi

VII

Mi-erai cea mai dragă ființă, pe acest pământ,
Deşi poate nu realizai că te-aş fi aşteptat mereu,
Ca să-ți dai seama;
Am vrut să mă îndrăgostesc de-o zână…
Şi m-am trezit… visând…
Ce puteam face altceva, decât să tac,
Dându-mă la o parte,
Lăsându-te să treci
Şi astfel tu, zâno, liberă de toate,
Să-ți urmezi calea?!...

Pentru Prescură Maria Alexandra

„În amintirea celor dragi VIII“

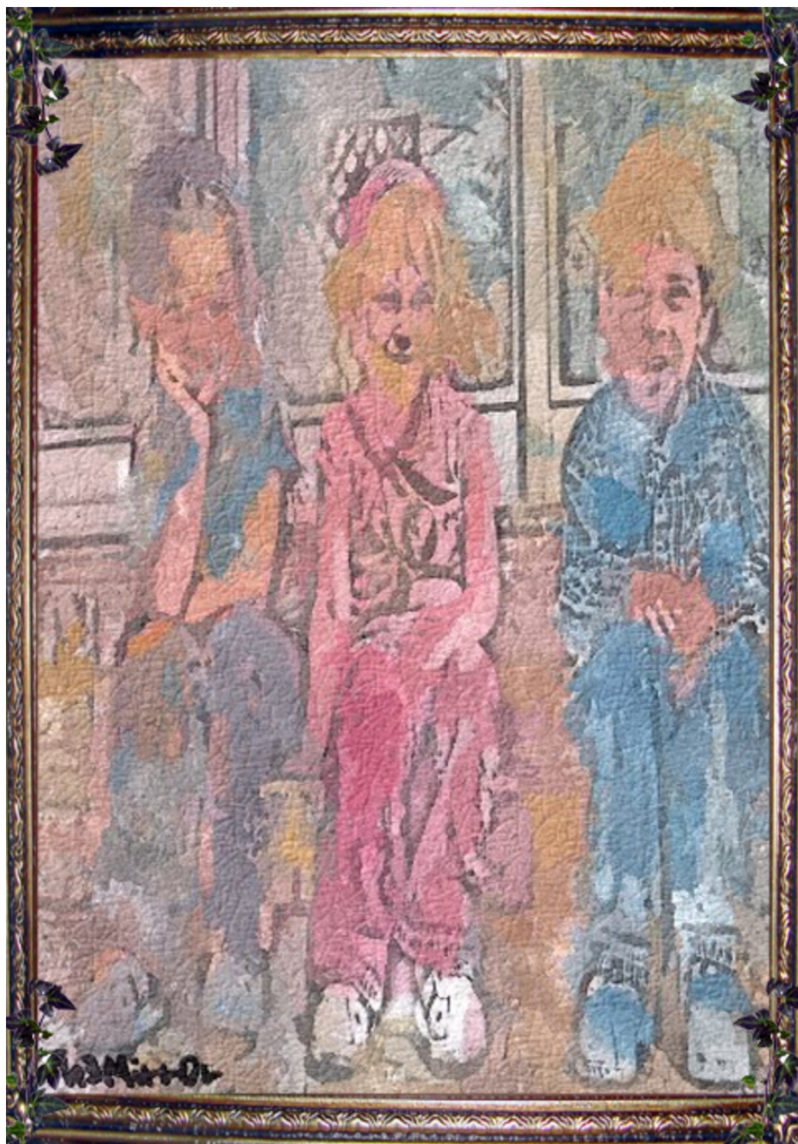
\- *Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r*

În amintirea celor dragi

VIII

Timpul… n-a fost de partea noastră…
Palma… a rămas întinsă, suspendată în aer…
Cerul… te-a chemat să locuieşti acolo,
Pe tărâmul său, minunat,
Să fii împreună cu îngerii…
Un gând, efemer:
“Oare… de-ai fi trăit aici, pe pământ,
Cum s-ar fi continuat povestea noastră?!...”

Pentru Iamandi Ioana Cristina

„Inocență pierdută“

\- *Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r*

Inocență pierdută

Privesc în jur,
Către micuții ceia drăgălaşi
Care.. mai târziu.. îşi vor fi pierdut inocența,
La fel ca mine…
Cumva, zâmbesc în linişte, deşi…
În clipele acelea-s singur…
Chiar dacă nimeni nu mă ține-n brațe
În ceasul nopții,
Chiar dacă mâine, de-oi muri,
N-o să mă aflu colo, printre îngeraşi…
Ştiu!!!
Mulți dau întruna cu acel concept,
Total ridicol…
Dar, oare, dincolo de măştile lor, false,
Cum ş-or ascunde ei,
De cei ca mine,
Suferința?!
Ştiu bine… poate prea bine,
Care ne e soarta!
Nu cât să apăr slăbiciuni,
Dar susțin echilibrul
Ce formează Viața!...

„Soldat, plecat la luptă“

- *Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r*

Soldat, plecat la luptă

În faţă, ruinele unei cetăţi,
Cândva, scăldânduse-n belşug;
În spate, mormintele, din care şoaptele s-agită,
Ca-n alte dăţi…
Când ceaţa, parfumul său, şi-l răspândea,
Precum o pasăre Phoenix, renăscută din cenuşă…

E în genunchi, încă luptând, pentru a sa viaţă,
Chinuindu-se să respire aerul morţii;
Simte un junghi în coastele din care.. sângele…
Se prelinge, picurând…
S-a ridicat, deja… apoi, păşeşte-n faţă;
Rănitul: un soldat, plecat la luptă...

Aşa se face că ne naştem, spontan,
Având toată bogăţia, la picioarele noastre,
Iară lumea, ni se desface, precum o floare
Ce va s-o creştem, de-a lungul anilor,
Într-un mod… cât mai uman,
Udându-i zi de zi, cu focul sufletului, rădăcina,
Ancorând-o în Virtute, prin Onoare…

„Trădare“

- Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r

Trădare

Mă uit în jurul meu, zi de zi,
Cătând onoare, printre semenii mei…
Iar visul... devine… iluzoriu,
Când ceața i s-ar risipi -
De-i vezi căzând… pe ai tăi semeni
În mlaştina adâncă şi prea mare
În care...
Sălăşluiesc... doar… demoni,
De se-ntrec unii pe alții, în trădare,
Care mai de care… spre a fi cât mai răi...

Să amintesc de clipa-n care
Ajuți pe cineva,
Ş-apoi, cea persoană, în lăcomia sa,
Te calcă în picioare?!
Nu greşesc!... c-aş întreba pe fiecare
De ce nu-i iarăşi printre noi,
Copii, pe care Viața-i încongioară,
De privit-a Moartea,
Către ei,
Plină de tristețe!

Omul, pe sine, s-o trăda,
Crezând că înşală pe aproapele său,
Fie că i-ai da spre citire, poeme
Şi nu ți le-ar mai înapoia,
Fie ca i-ai oferi un loc în propria-ți casă,
Iar când să plece, foc la ea, va să-ți dea,
Fie ca l-ai iubi pe-atât de mult
Pe câta ceru' are stele,
Ca să priveşti, apoi, cum… plin de nepăsare,
Cela omu', dați-ar o palmă, blestemând,
De va să vrei să plângi,
Întru mărețe, clipe grele...

„Nedumerire"

- *Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r*

Nedumerire

Un om, cândva, plantase în grădina sa
O floare atât de gingaşă, încât...
De voia s-o atingă cineva,
Trebuia să se poarte la fel ca şi cu-n copil în faşă,
Sau mâinile să-i devină precum
Cele ale meşterului, când roata se învârte,
De modelează lut...

Vai! Şi toți vecinii, de peste gard, priveau
Spre floarea mult râvnită
Şi coate, fiecare, îşi dădeau,
Sfădindu-se la gândul de ispită
Precum că nimeni n-are voie s-o atingă...

Uneori, noi, oamenii,
Se spune că ne protejăm sufletul,
Zi de zi, îmbrățişând o pace,
Deşi alteori, facem război, cu semenii,
Ştiind prea bine, în timp, să observăm prietenii;
Aşa se face că acela lucru ce vatămă,
Îşi are trebuința sa…
La fel ca floarea cea gingaşă
Pe care cei vecini, în slăbiciunea lor,
Voiau să pună mâna...

„Soarta"

- *Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r*

Soarta

Năzuim dorințe, fiecare,
Iară drumurile noastre
Se împletesc,
Ori.. se despart;
Ne agățăm, ca frunzele copacului,
De crengile vieții, înrădăcinate în teorii
Şi nu e cert… de le-om pune-n aplicare...
Doar… poate-n valul de speranțe
Ce într-un vârtej, ne atrag...
Amintirile, ne cuceresc,
Iară unora dintre noi,
Ne aduc lacrimi..
Altora, zâmbete,
De surâsuri migdalate se vor auzi
Căzând în ecouri
La fel ca secundele ce ne-o număra..
Anii vieții...

Ne trezim peste ani,
Pe diferite drumuri,
În scopuri nobile
Sau… poate, doar comune
Iar cele josnice,
Făr' de naturalețe,
Înlănțuiesc pe alții…

Orice ar fi ei,
Oricât ar fi de răi,
Sunt, totuşi, semenii noştri...
Până şi scoarţa copacilor, cică naşte răni,
Iar martore sunt şanţurile, răsucite,
Sângele de sevă întărită
Ce li se scurge printre ramuri...
Doar cauze şi efecte,
Se învârt, ca un perpetuum mobile
Până în clipa când… un deget, le suprimă
Iar traiectoria, le-o schimbă,
De tot ce-i lung, se va scurta de îndată
Şi duritatea, se va sfărma în supleţe...

„Onoare“

- *Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r*

Onoare

"Trăieşte onorabil", ţi se spune -
Şi-ndată lumea ta, se va schimba,
De vei urma cuvintele acelea…
Oriunde-ai fi, pribeag, prin astă lume,
Inima-ţi, mereu, s-a bucura
Când vei preţui onoarea!

Când spui "sunt cinstit",
unii, te vor privi mereu neîncrezători,
Dar faptele-ţi, de-s positive,
Îi va mira pe încă mii de ori,
Pe cât ar crede…
De spui "nu sunt cinstit",
te vor primi, destui…
Cu braţele deschise
Căci tu, vei fi… la fel ca ei
Dar să ne amintim de-ndat' că minţile obtuze
Negreşit, se vor intersecta în geometria nimănui
La fel ca lumânările aprinse
Ce îmbrăţişază întunericul,
născând doar umbrele difuze…

Din când în când,
poate vei spune, cu glas stins:
“Sunt cinstit, parțial”
Ş-atunci, consider o dreptate,
căci vei fi luptător -
Care devine conştient de slăbiciuni…
Apoi, de faptul că într-o clipă,
La fel ca alții, poate fi învins.

„Promisiune“

- *Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r*

Promisiune

Oare, omul ar putea promite fericire
Cuiva ce n-ar putea s-o aibă?
Sau… poate… în sublimala clipă de infinită despărțire
Să-ți privească inima îndurerată
Iar mâna-i blândă să cate lacrima din ochi,
De-ați şterge-o?!

Fiecare, devine trecător pe pământul pe care-şi poartă paşii,
Oscilând la răscruci, cu întrebări
înspre direcțiile ce va să i s-arate,
Ori, să aştepte colo, până calea dreaptă,
Din ghemul vieții s-a desface, deodată -
Şi sunetul să vibreze, precum cel al unui lanț, în cădere,
Nemaiavând ce destin să îl lege?!

Cine are curajul să înfrunte ceva imprevizibil,
Va promite, poate, pe neaşteptate…
Dar, oare, va se-ntreba apoi
De vorbele-i fost-au în van,
Pe-o pală de vânt, aruncate?!
Căci nici un zid, creat de mână omenească,
N-a fost indestructibil…

„Vise"

- Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r

Vise

Când eşti copil, îți permiți să visezi orice,
Neştiind diferența prea mare
Dintre iluzie şi realitate;
În timp, îmbătrâneşti
- şi poate… doar un senil
Cu ochii către cer, cătând să şi-i ridice,
Înfrânge orizontul
- desfăcându-şi aripile largi, în zare -
Ca mai apoi, să fii acelaşi… care eşti acum,
Revenind la tot ce ai putea cunoaşte…
Oare… de ce toți copiii, au timp să viseze
Iară noi, maturii,
visăm doar când ne-aducem aminte?!
Poate aceasta ar fi o cauză pentru care…
Mai repede decât ei,
ne-am scălda în tristețe,
În loc să ne îmbătăm
Inimile,
de bucurie…

„În tăcere“

- *Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r*

În tăcere

În tăcere se scufundă gândurile vremii
La fel ca frunzele-n omăt, pe timpul iernii -
Iar şoapta morţii, plină de speranţe, va să-ţi sufle-n ceafă,
De lumea ce ţi-o fost prea dragă, tot vrând să te despartă…

Oare, ce-or trăi aceia care… în curând, va să piară
Şi ca o frunză moartă la pământ, în agonie, să dispară?
Poate pe unu'-l doare sufletu', în clipa despărţirii
Că nu ş-ar fi găsit, în frăgezimea tinereţii
Sensul cel veşnic al iubirii,
Ori… braţele-şi pe piept, le-a-mpreuna de-ndată
În timp ce lacrămele-n colţu' ochilor
Stau precum poarta ruginită, ferecată?!...

Din când în când, eu, păcătos din fire,
Mai cuget într-o clipă prea nostalgică, spre moarte -
Ş-atunci, tăcerea cată să mă-mbrăţoşeze, blând,
La fel ca visul meu, despre iubire,
Neîmplinit, de clipa morţii poate mi se pare tragică,
Dar nu pot contesta c-ar fi… ceva aparte…
Şi pân' la urmă, tre' să recunosc:
Sunt… doar o altă umbră, pe pământ…
Dar… totuşi... chiar şi umbrele, mai au un rost…

„Iluzie...Realitate“

- *Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r*

Iluzie...Realitate

Şi uneori, priveşti în jur,
De-ţi par atât de-adevărate toate,
Ca mai apoi, să te strivească..
O cruntă realitate;
Un perete, în faţa ta
Pe care-ai vrea să-l spargi
Dar e prea dur…
Totuşi, poţi fi ca apa şi focul, împreună,
Poţi fi ca noaptea-n care vei privi,
De-acolo, de la fereastră,
Stelele-ţi dragi…
Şi parcă-ţi dansează, doar pentru tine,
Pe bolta cerească…
Poţi fi precum vrei tu;
Vei fi tu însuţi.

Anii, vor trece, dar alături,
Tot piatra pe care-acuma hodineşti,
Ţi-o fi aproape;
Înconjurat de vise noi, care să-ţi amintească
Ce tânăr eşti…
Dar nici atunci, poate n-o să distingi
Iluzia… de Realitate…

„Indiciu“

- *Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r*

Indiciu

Uneori, suntem în căutarea unui indiciu;
Unii, îşi caută o fericire,
Ramificată în diverse "lucruri";
Alții, vor să găsească o iubire,
Stratificată, precum şi florile-n grădină;
Când mergeau pe o cărare
De le privea naturalețea,
Ezitau… să mai păşească…
Se mirau şi ei de frumusețea lor,
Răsfrânsă pe alocuri…

Adeseori, prieteni cu trunchiurile copacilor
Ce-şi 'nălțau coroana lor, precum un edificiu
Şi-o mână ridicată-n aer,
Părând că vrea să fluture-un "La revedere",
De se scufundă printre gânduri
Speranțele născute din suspine;
Suntem… unii dintre noi…
O altă parte importantă, din natură,
Căutând, cu disperare,
Viața..
Iar când trupul o să ne îmbătrânească,
Ne vom aduce aminte de parfumul florilor
Ce ne îmbătau, odinioară -
Ori astea-s doar indicii
Ce ne vor spune:
"Şi noi, am fost cândva, răsfrânse, pe alocuri"…

„Comparație“

\- *Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r*

Comparație

Deseori, întreb pe cineva:
“Ce tablou ai face,
De-ai picta viața?!”
Dar... încă n-am găsit pe nimeni
Care măcar pentru o clipă,
Cu-adevărat, să vrea…
Să o picteze…

Uneori, constat, prin mine însumi,
Că omul poate fi o combinație aproape perfectă,
Dintre înger şi demon…
Şi totuşi, acolo, printre cele mai frumoase flori,
Buruienile îşi ascund privirea,
De privesc în jur, fericite,
Deasupra frumoaselor – altora -
Atunci când vine ploaia…
Aplic acestea peste matricea unuia sau altuia
Şi… oare, ce descopăr?!
Cu cât un alt semen de-al meu, va fi mai rău,
Cu-atât mai mult, e astfel..
Fiindcă-i lipseşte iubirea…
Ori… cine zicea că buruienile…
N-au frumusețea lor?!

„Speranțe"

- *Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r*

Speranțe

Când îs mititei, ce de speranțe au, copiii!
Devin măricei. O parte din ele, se pierd,
Sub povara vremii – ce apasă realitatea
Drept o piatră de hotar;
Luând în piept viața, ajung maturi -
Iar ochii lor, parcă-şi pierd reflecțiile vii,
De altădată...
Ce dragi ne sunt, multora, anii tinereții
În care parcă... toate-am vrea, ca să le ştim
Şi dornici de-a ne face-un viitor,
Privim doar înainte…
Da' într-o zi, la fel ca alții,
Ne-om privi chipurile îmbătrânite, în oglindă -
Ş-un zgomot surd, va să s-audă...
Roțile de tren, ale anilor noştri…
Dară… suntem noi, iarăşi oftând,
Chiar dacă... poate… asupra…
Ni s-apleacă, în chip blând,
Speranțele…

,,Romanțe" - *Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r*

II.

"ROMANȚE"

Te-aş întreba pe tine:
Ce ți-o fi mai dor:
Să iubeşti pe cineva,
Sau, să fii iubit?!
Dar ştiu prea bine
Că nu ți-o fi uşor
Să iei decizia…
Fiindcă..
Poate tu ai vrea…
Să fie ambele…

„Singur“

- *Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r*

Singur

Sunt singur fiindcă aşa mi-e voia,
Nu pentru că nu am de ales -
Apoi, sunt singur… fiindcă... la fel ca şi alții,
Îmi voi găsi iubita, dincolo de constelații,
Întocmai precum glasurile privighetorilor
Răsună cu un murmur şters,
Printre copaci, în taina nopții
Şi întreaga simfonie ține o lună în neantul de cleştar,
Cu şoapte dulci din stele, până în pragul zorilor.

„Încântare“

- *Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r*

Încântare

Sunt încântat adeseori, că nu te cunosc,
Deşi am unele momente în care… un oftat
Îmi reaminteşte că nu eşti lângă mine
Şi poate chiar de-ai fi…
N-o să te recunosc
Decât în clipa când… ținându-te de mână,
Privi-vom ceru' nopții, înstelat
Ş-abia atunci, voi şti că ochii tăi
Privesc, cu-adevărat, la mine
Căci mă voi revedea în ei
Când mă vei ține-n brațe, lângă tine.

„Umbra ta“

- *Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r*

Umbra ta

Mă plimbam adesea prin natură
Încercând să te regăsesc…
Pe alocuri, umbra ta, lăsa… câte o urmă
Şi o atingeam, în treacăt,
Căutând să îți vorbesc…

Dar nu ştiam cum e să auzi
şi să nu fii ascultat,
Nici când cu o mână…
Îți culegeam, din iarbă,
Coronițe verzi ce-n stropi de rouă,
fruntea, ți-o îmbălsămat;
În schimb, era aproape ca şi cum…
într-o secundă
Te revedeam… deşi… a
tât de departe…
Iar soarele îmi proiecta,
de-alături,
a ta umbră…
Ştiam că e ceva deosebit,
Chiar dacă s-a risipit
Într-o secundă…

„Şi dacă n-ai iubit...“

- *Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r*

Şi dacă n-ai iubit...

Şi dacă n-ai iubit,
E timpul să iubeşti,
Căci totu'-n jurul tău, devine minunat
În clipa-n care te îndrăgosteşti.

Ce bine e să ai iubita lângă tine, la plimbare, -
Ținându-vă de mână, aliniați pe-acelaşi pas,
Apoi, să te opreşti, în clipa-n care va să-i furi o sărutare,
Cu inima-ți tremurândă când va s-audă-n şoaptă, acel glas…

Şi dacă n-ai iubit,
E timpul să încerci;
Măcar pentru o clipă, de-ai privi la răsărit
Chipul femeii ce-o să te țină-n brațe
Când îi vei spune c-o iubeşti!..

Îmbată-ți inima cu flacăra iubirii,
Încă de-acum, înconjurând-o cu speranțe
Şi umple-ți visul într-o zi, cu o realitate,
Fiind, pentru un ceas, prizonierul fericirii…

„În brațele tale“

\- *Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r*

În brațele tale

Iată! Îs doar un prizonier
Încătuşat de brațele tale
Şi nu vreau să-mi redea libertatea;
Devin ca un copac, îmbrăcându-şi coroana, efemer,
În frunzele înverzite, ce le-atingi în treacăt,
Cu buzele-ți moi, întredeschise,
La fel ca mugurii ce-şi vor deschide frunze,
Ş-apoi, floarea…

Oare… tu, zâno, îmi simți inima cum se zbate
În clipa când mă strângi, tot mai aproape,
Încercând să-mi stăvileşti emoția
Ce parcă printr-un tremur,
Ne desparte?!
Focul arde până-n clipa când încerci să-l stingi
Cu gura ta ce mă agită, când să mă sărute
De parcă amândoi am deveni…
Doar o umbră,
Ascunsă-n noapte…

„Buzele-ți dulci“

\- *Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r*

Buzele-ți dulci

Apleacă-te asupra-mi,
Cu buzele-ți dulci…
Mai dulci decât mierea;
Alintă-te în brațele-mi avide de tine,
Care te cheamă neîncetat
Când gura-mi va să guste cu nesaț
Aroma sărutărilor tale,
De-oi privi la tine
Precum un om, când s-a-mbătat
Şi s-a trezit
În clipa când i-ai apărut în cale;
Apoi, cum să nu fie fericit
Când, sărutându-l, l-ai numit iubit?!

Iar eu, cum să-ți evit buzele-ți dulci
Care m-acoperă în pasiunea ta de-ndrăgostită?
Ai putea tu, oare, să stai pe lângă mine, mai mereu,
Cu fruntea-ți lângă tâmpla mea,
Iar eu să-mi scald iar gândurile-n pletele-ți lungi
Şi mâinile de vor să-şi cate loc de mângâiere, la pieptul tău,
Când şoaptele-ți vor spune iar pe nume
În clipa-n care tremuri, simțindu-te iubită?!

„Iubito, unde eşti?!“

- *Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r*

Iubito, unde eşti?!

Te caut de-o viață,
Dar nu te găsesc;
Cândva, pe vremuri, priveam în jurul meu
Dar… timpul… mă determinase să constat…
Greşeala mea…
Ş-atunci, privit-am doar în față…
……………………………..
Într-o nouă perspectivă,
Mi te ofereai tu, iubito,
În toată frumusețea…

Iubito, oare unde eşti?
Unde… să te mai caut?
Căci doar tu, vei şti să mă iubeşti;
Te voi regăsi mereu, în mine însumi
Până-n clipa-n care te voi revedea
Iar glasu'-ți blând, cu drag, mă va striga
De va să-ntrebe pe unde am umblat
În căutarea sa…

Acum, privit-am cerul înstelat
Iar ochii mei, devenit-au ochii tăi,
Glasul tău, îl recunoştea pe-al meu…
Îi şopteam nopții că-s doar al tău
Iar vântul mi-aducea veste că eşti doar a mea.
Natura ne spunea mereu că suntem copiii ei
Iar soarta ne dădea speranță
Spre clipa când ne vom îmbrățişa,
Chiar de-om face-o… într-altă viață…

„Caută-mă şi te vei regăsi“

\- *Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r*

Caută-mă şi te vei regăsi

Oare, priveai adesea cerul
Gândindu-te la mine
Când dam din aripi, precum vulturul,
Scrutându-te-n priviri, din înălțimi,
Fiindu-mi drag de tine?!
Caută-mă acolo printre stânci,
Regăsindu-te…

Oare, te îngrijorai
În clipa-n care sângele-ți curgea
De printre spini,
Ținând în palmă trandafirul,
Apoi, când buzele, ți le-aplecai
Spre-o sărutare,
Bobocul, de şi-l deschidea
Şi răspândind parfum în jur,
Voiai ca să suspini
Că nu-ți vedeai iubitul?!
Caută-mă acolo, printre petale,
Regăsindu-te…

„Noi, printre anotimpuri“

- *Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r*

Noi, printre anotimpuri

Când va fi primăvară,
Plimbă-te alături de mine,
Regăsindu-te printre tulpinițele ghioceilor
Când mă aplecam să-i culeg, surâzând, pentru tine -
Sărutându-ți pleoapele ochilor…

Când va fi vară,
Lasă razele soarelui, să te cuprindă,
Acolo, în poiană, pe iarba 'naltă
În care te îmbrățişam,
Privind cerul -
Iar tu, mi-aduceai pace sufletului, într-o clipă
Şi nu-l lăsai să plece-n iad,
Ca o nălucă făr' de soartă…
Ştiam eu, păcătosul, iertarea ta;
- oricât de rău aş fi -
Şi … totuşi… te iubeam,
Unindu-ne destinul…

Când va fi toamnă,
Sărută-mă, în ploaie,
Chiar dacă ne-nconjoară-n pătura sa rece,
Căci totuşi, ni se pleacă, reverențios, precum o doamnă,
Când inimile noastre, una către cealaltă, cată să alerge,
Mai repede ca apa, printre pietre, când se scurgea-n şiroaie…

Când va fi iarnă,
Dezgheață-mi inima, cu îmbrățişarea ta
Dar şi pe mine, lasă-mă,
Atunci când… poate, soarta, te va schimba…
Cândva, poate vom spune, fericiți:
“Vom fi fost noi, printre anotimpuri, nedespărțiți”.

„Noaptea-i a noastră“

- *Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r*

Noaptea-i a noastră

Noaptea-i a noastră, draga mea,
Atunci când sta-vom noi, îmbrățișați,
Lângă fereastră, privind luna;
Şoapta-i dulce ne desfată, când privirea
S-ațintește, sus, spre ea,
Timpul de-l transformă, mândrul astru,
În sclipiri de licurici,
Iară noi, de multă vreme...
Nu mai suntem prezenți, aici,
Ci… acolo, într-un ghem de veşnicie, îmbrățişați,
Jucându-ne de-a v-ați ascunselea,
Printre stele…
Te-ascundeai, mândro, printre ele,
Cu tot cu sărutările mele…
Gângureai, iubito, când nu voiai să plec
Nici măcar pentru o clipă, din brațele tale
Şi-n definitiv, în oceanul tău de iubire,
Bucuros, aş fi vrut să mă înnec,
Chiar de-oi fi fost, în final,
La fel ca stelele, în cerul nopții,
Pentru tine,
Doar o suavă... amintire…

„Mâine vei fi a mea,
căci azi sunt al tău“

- *Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r*

Mâine vei fi a mea, căci azi sunt al tău

Îți amintesc acum, în clipa asta
De iubirea ce ți-o port,
Iubita mea, ce încă nu te-am cunoscut;
O sa mă învârt în loc, pân' amețesc
Şi-oi cade colo-n drum…
Atunci, doar … soarta,
Pe tine te-o aduce-n calea mea
Ce-mi pare… câteodată, făr' de rost;
Dar ştiu că totu' are-un sens,
La fel cum mintea e atrasă de necunoscut,
Iar frânta inimă, de sublim…
Mâine, vei fi a mea,
Căci azi, sunt al tău;
Nu tre' să te cunosc, iubita mea,
Ca să te pot iubi…
Nici nu tre' să-ți aud glasul, când se lasă noaptea,
Ca să pot, în sfârşit, adormi…
Nici nu tre' să mă simți lângă tine,
Ca să pot tremura, colo-n brațele tale…
Nici nu tre' să mă vezi, nici o clipă, pe mine,
Cel ce-ți aşterne, rând pe rând,
Câte-un trandafir,
La picioarele tale…

„Mă priveşti zi de zi“

- *Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r*

Mă priveşti zi de zi

Merg pe stradă;
La un moment dat, mă opresc;
Eşti acolo, în fața mea,
Vrând să mă îmbrățişezi, pentru o eternitate,
Chiar dacă… apoi, precum un nor, purtat de vânt,
Mă risipesc…
Sunt doar dincolo de privirea ta…
Dar, ştii tu, oare,
De clipele în care mi-aş fi dorit să nu fi existat,
Decât atunci când tu, iubito, te-ai fi gândit la mine?!
Aş fi fost atunci… doar un gând, inocent,
Sclipind, din când în când, precum un licurici în noapte;
M-aş fi ascuns ca o diademă în pletele-ți lungi,
Când degetele-ți drăgălaşe, m-ar fi atins, rând pe rând,
În timp ce mă priveai, zi de zi,
Lângă tine, adormit…
Nu te-aş fi recunoscut nici în vis, ființă dragă…
Dar tu, în mod sigur, te-ai fi bucurat
De clipele în care mă învățai să te iubesc;
Ieri, pensula, pe-o planşă, picta cerul, înnorat…
Azi, din greşeală, ai vărsat galbenul, născându-i o pată
Pe care acum o împrăştii…
Soarele, de după furtună -
Aşa mă priveai, zi de zi…

„Să nu mă uiți“

- *Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r*

Să nu mă uiți

Aş vrea…
Să mă priveşti, iubito…
Afundă-ți ochii tăi, catifelați
În sufletul meu, neliniştit!..
Şi-un trandafir, atunci
Să îți depun, în palma ta,
Reamintindu-ți, tacit,
De vremea-n care…
Soaptele-mi fierbinți…
Te alintau…
Să nu care cumva să uiți
Momentu'-n care-ți declaram iubirea
În taina dulce-a tristei despărțiri,
De astă lume…
Atunci…
Când…
Pur şi simplu…
Momentul morții,
Venind, tiptil,
'Mi-ntuneca privirea…
Iar oamenii din preajma mea,
De-a lungul anilor,
Datornici sorții,
Rămas-au dispăruți…
Pentru… totdeauna…

Aşa trebuia, oare, să se întâmple
Ca amândoi să ne iubim, în taină,
Departe de-astă lume
În care tot ce ne înconjoară
Necontenit… ne sfarmă
Până şi cea mai inocentă amintire?!..
Să nu mă uiți, te rog, iubita mea…

„La pieptul tău“

- *Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r*

La pieptul tău

Cândva, va sosi vremea
În care să mă strângi în brațe
Mai mult decât aş face-o eu,
Prizonier, pe viață, de bunăvoie,
Osândit, la pieptul tău…
Ah, tu! De ce mă chinui
Cu gustul dulce-al buzelor tale,
Cu şoaptele-ți fermecătoare?!
De ce nu-mi laşi… măcar o clipă
În care să respir otrava minții
Şi-al tău suspin, pe-ndată-mi 'moaie
Sadismul chinuitor, al bătrâneții?!
Dar îs străin, la pieptul tău
Țintuit, de puls de râuri repezi
Vărsându-se, făr' de-ncetare
Asupra sufletului meu…
Totuşi, eşti a mea…
Şi… sunt al tău…
Nu-mi va ieşi nicicând, din gând
Bătăi de tobe, spărgându-se de pietrele din vale…
Nici ecoul glasului tău, strigându-mă, cu disperare…
Tu,.. iubita mea…
Strânge-mă, fără de milă,
La pieptul tău
Pân' n-oi mai şti…
Dacă eşti tu…
Sau eu!..

Ar fi… cel mai frumos dar
Ce mi l-ai oferi, pe-acest pământ
În care nu-mi găsesc locul…
Să uit de toate şi de toți
În clipa-n care… cu drag,
Să adorm,
La pieptul tău…

„Cel mai frumos vers“

- *Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r*

Cel mai frumos vers

Ştii?! De-aş putea,
Ţi-aş scrie într-o clipă
Cel mai frumos vers,
Ce-l vei afla vreodată -
Poetul - omul, pe-acest pământ…
Şi... nici că vor avea putere,
Înţelepţii lumii, să-l descifreze…

Cel mai frumos vers, pe-acest pământ…
Ar fi… să poţi să închizi în el, Viaţa toată
Dar… oare, ce formulă, fi-va atât de complexă
Încât să poată genera, chiar pentru o clipă
Toată iubirea existentă în sufletul adânc?!

Aş vrea ca într-un singur vers,
Să înghit pământul,
La fel cum un abis absoarbe totul
Şi nici o urmă nu rămâne…
Ca şi cum… nimic… n-a existat…
Dar nu-mi voi termina nicicând, versul,
Căci tremurul, îl vei stârni, cu siguranţă,
În clipa-n care mă vei mângâia…

,,*Doine*“ - *Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r*

III.

“DOINE”

Uneori, vrând-nevrând,
Ajungi să iubeşti tristeţea,
Cu înverşunare…
La fel precum căderea liberă
A unei frunze ruginite, toamna,
În rotocoale, aşezându-se, în linişte,
Cu stropi de ploaie, pe umedul pământ…

„Călătorul“

- *Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r*

Călătorul

Sunt călătorul pe care poate…
Nu-l vei întâlni… niciodată -
Dar care în mod sigur, te-ar aştepta,
Pe-acelaşi drum, mereu,
Sperând să-l regăseşti -
Ş-apoi să mergeți împreună
Până la capătul său…
În suflet, de-o să-i intri,
Nu te va uita… niciodată -
Decât în clipa-n care..
S-ar defragmenta… sufletul său…

Plecase la ceas de dimineață, către nord,
Vrând să te afle, deşi nu ți-ar fi spus vreodată
De ziua-n care se-aruncase conştient, într-un năvod
Plăsmuit din vise neîmplinite, de călător, fără de soartă…

Pe la amiază, se orientase către sud,
În locul cel mai fierbinte al sufletului tău,
Deşi nu-l observaşi, când se ruga la tine,
Să îl priveşti în ochii săi,
Pe care i-ai îndurerat cu nepăsarea ta, mereu…

Şi totuşi, veni noaptea, iar el se duse către est,
Cătându-şi loc de-odihnă,
în care să adăpostească un suflet zbuciumat;
Nu te-a găsit colo, pe stâncă, aşteptându-l,
cu inima-ți supusă unui test,
Iubind ca o nebună, o lacrimă-n cădere,
care va să se piardă-n neant…

Spre dimineață, plecase călătorul, către vest,
Cărând cu sine sacul de păcate
Ce-n viață îi făcu cel mai frumos cadou:
Doar clipe grele, blestemate,
Pe care le-ar fi dat deoparte…
Un simplu gest…

Sunt… călătorul…
Pe care nu-l vei întâlni,
Poate…
Niciodată…
Dar care de te-ar întâlni
Ți-ar spune că de n-ai acelaşi drum,
Ar prefera să meargă singur…
……………………..
Pe-acelaşi drum…
O viață întreagă…

„Unde-s românii de odinioară?!“

\- *Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r*

Unde-s românii de odinioară?!

Privesc în juru-mi, către semeni.
Încerc să îi disting pe cei de-odinioară,
Apoi… constat ciudate temeri,
Cum rând pe rând, s-adeveresc…
Şi iac'-aşa, pe-alocuri,
Tristețea, mă mai încongioară…
Îmbătrânesc…
Dar… las în urmă, pe ici-colo,
Spiritul românului, de altă dată
Iar ochii, mi se umezesc
Când mă gândesc,
Pentru o vreme…
La cei ca mine, când pe o coală
Scrierile, şi le-o aşterne,
La ceas de sară -
Când dup'-atât' amar de vreme
'Nainte ca somnu' să-i cuprindă
Un dor nespus de suflet viu,
Îi încongioară…
O oază, în pustiu…

Alături de "Trezeşte-te, române!"
Stindardul alb, al păcii, se înalță;
Că fuse îmbibat de sângele dreptății -
Da'-n aste vremuri grele, negre pete,
S-aştern, văzând cu ochii…

Devine oarecum, ca un spectacol -
Dar, macabru,
Îndoliat,
Precum e semnul de mormânt, în pragul uşii
Şi deci, lumini, răsar, din candelabru…
Dar… ce păcat!
Că scârţâie iar, tocu' plin de rugin'-al uşii…
E oare-acesta, un sfârşit – cu neamul românesc,
Încet, încet, manipulat de sărăcie şi prostie -
Ori, poate, setea după sânge închegat
Pe-un vârf de spadă?!
Sau… poate, în sfârşit, ni se pecetluieşte,
Pân' la urmă, soarta,
De va dispare, pe neştire, omenia
Ş-acestea toate… lăsând loc gol,
Să reînvie..
Celebra înşelătorie
Pe care unii o numesc mândrie,
Sau… poate…
Moartea?!

„De ce taci?!“

- Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r

De ce taci?!

Cu buzele-ți moi, tremurânde
Mă conduci spre tăcere
Iar visele mele, pierdute,
Reflectate-n durere,
Se-ascund.. precum florile
Ce le strângeau, cu drag,
Brațele tale…

Încet, încet, privirea-ți apasă
Acelaşi jurământ, nerostit
Iar inima înroşită, de îndată-ți tresaltă
Când ți-aminteam de timpul petrecut împreună,
Mărturisindu-ți că m-am îndrăgostit…

De ce taci, acum, când sărutări, se-abat cu patimă,
Închizându-ți pleoapele?!
Că nu ştiu ce să-ți spun, când chipul adormit
Ți-l tot privesc, în zori,
Mişcat de câte-o lacrimă;
Sunt eu, iubitul tău, culegându-ți un suspin,
Plâng iarăşi, în grădină, florile;

Le adunasem laolaltă,
Vrând să-ți fac o coroniță,
Să-ți mai dovedesc o dată
Că tu eşti a mea domniță,
Să privesc cu lăcomie
Pieptul tău, care tresaltă
La o sărutare vie
Care iarăşi te alintă…

De ce taci, acum,
Când te iubesc, ca un nebun?!
Ce ciudat…
Nu mai eşti lângă mine…
Erai tot ce-am visat
Deşi… atât de străin,
Pentru tine,
Iubire…

„Regret"

- *Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r*

Regret

Țin să-mi amintesc…
De mine însumi
Aşa cum eram eu, odinioară,
Veşnic tânăr…
Cumva, precum şi alții,
Neîmpliniți,
Scriam… întâiul vers,
Stingându-l în parfum de candelă,
La ceas de sară…

Apoi, în mână, mi-ai depus o floare;
Nu era una deosebită, pentru alții;
Dar pentru mine, un - acelaşi trandafir,
Deşi, o mică amintire, peste ani,
Şăzând în palmă, ofilită;
Era… cel mai de preț,
Pe-acest pământ…

Îndurerat, poate?!
Plin de regrete?!
Te-am aşteptat mereu, să vii…
Eram atât de-aproape
Şi … totuşi..

Îmi erai demult… plecată...
Încât tu, de departe,
Nu ştiai prea multe lucruri, să trimiți -
Decât micuțele scrisori
De-acuma, neînsemnate,
Arzând, cu zgomot surd,
În focul sacru,
Împărtăşind lumina,
Prin ofilite flori
Şi
Amintiri,
La fel precum, odată,
Eram noi…

„Țara mea"

\- *Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r*

Țara mea

Țara mea,
E una:
România!..
Deşi n-a fost un gest de patriot,
Menționând-o, drept un vers…
E ca şi cum un loc de-apartenență
Cândva, ş-ar avea rost,
Chiar de nimic, de-a lungul vremii,
Nu pare-a se schimba…
Şi totuşi… oricât de ne-nsemnat'-ar face-o unii,
Oricât de criticată ar vedea-o alții,
E totuşi, fără îndoială… țara mea…
Şi nu-s mai multe
Ci, doar una!..

N-am ce prețui mai mult, decât ce mi-a fost dat:
Nimic!
Şi totuşi, e ceva,
Să prețuieşti un paradox…
Iar diferența e dată de-o bucată de pământ
Supusă legilor unui trecut îndepărtat,
Născută dintr-un destin
ce-n vremurile acestea-i cam potrivnic,
Nu-nseamnă altceva, decât… două expresii:
"Cândva, era o țară foarte frumoasă, numită România"
"Acum, e țara nimănui"
Dar, încă-i mai rămase-un nume, din străbuni…

„În semn de pace“

- *Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r*

În semn de pace

Ce-amară tre' să fie clipa
În care să-ți priveşti iubita
Stingându-se din viață
Adânc vârâtă-n brațele tale;
Cu lacrimile-n colțu' ochilor,
O ultimă privire, îți arată...
Iar suflul, se agită, cu-o ultimă încercare
'Nainte de-a pleca.. în lumea morților…

În semn de pace, vorbele-ți cad, în zadar,
Iar ea-i demult departe de tot ce-ai cunoscut -
Şi-o vrei ca să-ți vorbească, precum odinioară,
Ca-n ziua când v-ați cunoscut,
În clipele sublime care păreau c-or să v-aducă fericire...
Dar ea... e rece… şi tace…

Te trezeşti, pentru o eternitate, hoinar,
Uitat de lume, pe-acest pământ, căzând pe vine,
Povara zăcându-ți de-acum, pe umerii grei,
Privirea-ți cercând să desluşească
Pe cea ce sta cu trupu-i cald, lipit de tine,
Seară de seară…
Un sărut, depus pe fruntea sa,
În semn de pace…
Crezând că soarta, ai schimba
Gonind dorința sa de moarte…

Iară tu, ce te uiți înapoi,
La chipul său, care nu te găsise
Atunci… când, părăsindu-l,
Plecasei departe!?
Ştii tu, mai bine ca el,
Să te zvârcoleşti în noroi,
Neştiind ce să faci,
Când moartea… un rost,
Printre voi, îşi crease,
Cu ochii dulci, ademenindu-l,
Vrând a vă desparte?!

De-aş fi în locul său,
Preferam să fii tu..
Cea dintâi… care pleacă…
"Şi n-ar fi fost fiindcă nu te iubeam".
Nu mă întreba de ce,
Fiindcă nu-ți voi spune…

„Te caut pretutindeni“

- *Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r*

Te caut pretutindeni

Eram chiar acolo, în fața casei,
Îngândurat, căci nu te zăream;
O cucuvea, îşi vărsa oful, cu vocea sa -
Care-mi părea îndurerată,
O operă teatrală a destinului,
Pe care… oricum, n-o vizionam…

Obişnuiai să zâmbeşti, de-acolo, din spatele lunii,
Cu ochii-ți migdalați, în lumini, reflectând un lac de cleştar;
Mă priveai, de printre aştrii cereşti,
ascunzându-te precum copiii,
Cu glasu-ți de zână, recitai stihurile iubirii,
însoțind, la drum… un hoinar…

Să-ți spun cum gustam parfumul lăcrămioarelor
Încercând să-ți descâlcesc părul,
Ca mai apoi, în semn de rămas-bun, fruntea ți-o sărutam,
În ropotul ploii, sub luminile fulgerelor?!
Ori… tu tăceai, tremurând, poate… vrând să-ți vorbesc,
Până să te ia somnul, pe aripile sale?...
Aş vrea să ştiu: de ce te-ai despărțit de mine?!
Te caut pretutindeni…
Ah!...
Eşti atât de departe!..
Şi, totuşi…
Atât de aproape de mine…

„De ce mă chinui?!“

- *Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r*

De ce mă chinui?!

Atât de mare, ți-e plăcerea de-a mă vedea îngenuncheat,
Murind acolo, de durere, când va să-mi înceteze-a bate inima,
Să fiu un suflet pur şi simplu desființat?!
Atunci, Doamne, la ce mi-ai mai dat viața,
Ca să m-ajute demonii s-ajung în iad?!
Şi Tu, Cerescule Împărate, un gest să fi făcut,
Mai mult ca sigur, i-ar fi alungat…
Dar totuşi eu, la vreme de restrişte, făcut-am ca "toți oamenii"
Şi… singurel… m-am blestemat…

Aş fi preferat... să mă fi născut undeva..
Într-un loc de pe acest pământ…
Unde… să nu fi existat nimic…
Decât Sălbăticie…
Socot că aş fi fost mult mai curat…
N-aş fi ştiut acestea…
Atâtea lucruri, care mereu le-am cugetat
Şi doar în clipele când fost-am blând!..

Sălbăticia adevărată, o văd printre semenii mei,
Nu printre jivinele cele mai sângeroase ale pământului;
Oare, de ce mă chinui, astfel, pe mine însumi,
Stând aci, în loc să plec acolo - unde îmi merit locul?!

Iaca doare, când vei fi vrut să fi fost altfel,
Să nu amesteci binele cu răul…

„Viață de câine I“

- *Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r*

Viață de câine
I

Trecea prin fața mea, sărmana,
Agale, petrecându-se spre moarte
De parcă nici ea, însăşi, nu-şi mai da seama
De timpul care-o mai desparte…

Mă întreb de unde-i voi putea afla povestea vieții sale?!
Poate… privind în ochii ei -
Care, oricum, ea şi-i retrase, cu aceeaşi jale
Cu care îşi întâmpinase zilnic, anii grei ?!

Şi totuşi, sta colo-n pragu' uşii
Care-o desparte de mirosul de pâine;
Nici mâna, trecatorilor, n-o întinde
Da-şi pleacă fața-n jos, ruşinii
Şi-n clipa ceea, ştiam că ici,
la fel ca azi, va fi şi mâine.

Oare, pe-atunci, prin timpurile celea când fuse mică
Ştia ce-o să o-aştepte, acum, la astă vreme
Când tot ce cunoscuse, avea ca să se schimbe,
Într-o clipă?!
Viață de câine…

„Viață de câine II“

\- *Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r*

Viață de câine
II

O femeie îi dă bani – da-mi pare că-i refuză,
Pe fruntea zbuciumată citindu-i-se doar onoarea;
Păstrând tăcere, sfioasă, se trage într-o parte,
Privind spre cea întinsă - mână,
Lăsând-o să înțeleagă că moneda cea de trudă, sfărâmată
Nu-Iva putea nicicând.. opri durerea…
Oricum, cea binefăcătoare, făcu în curând, o cale întoarsă,
Bolborosind ceva în urma-i, ca pentru sine,
Iar oropsita, căzuse în genunchi, acolo, lângă uşă,
De parcă vrând ca să dispară
din lumea asta rea şi duşmănoasă,
Rostind o ultimă dorință, pierdută în tăcere,
Ca o ființă arsă de nefericire…
Şi oare, ce-aş putea să-i dau,
Dară să nu refuze?!
Îmi repetai în gând, privind către ființa
Cari mă fura pesemne cu durerea ei
În ploaia ce-o detestam de-amu, că nu vrea să-nceteze…
Priveam în jur, la trecătorii îmbăiați în nepăsare,
Făr' de vreun gest de ajutor…
Ci… doar… aceeaşi veşnică mirare
Pe chipurile ce-o priveau cam sfidător -
Apoi, trecându-şi ochi vicleni,
Spre alte locuri, mândrii oameni…
Tot murmurau, pe-un ton de indignare:
“Eh!.. Doar o nebună”…

„Viață de câine III“

- *Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r*

Viață de câine
III

“Nebuna” îşi ridicase ochii spre cel ce o privea
Cu-acelaşi dor de parcă s-ar fi privit pe sine însuşi -
Stând acolo-n ploaie, uitat de lume, de parcă nici n-ar exista,
Temător, cătând în sus spre chipul ce-l privea
făr' de-ocolişuri…

Poate s-ar fi întrebat de ce nu-l plouă
Deşi cu colțul ochilor ar fi zărit o margine de umbrelă,
Aşa… în treacăt, preț de o clipă
I-ar fi trecut prin inimă... acea durere,
Care te-atacă mai rău ca o himeră...

Dar, nu-i păsa că ploaia îi scăldă fruntea 'gândurată,
Nici că genunchii, sub apăsarea caldarâmului, îi cedează
Ori poate că sub chipul foametei cumplite,
S-ascunde setea, care din zorii zilei o vânează…

Ci, îi păsa de-un singur lucru -
Ş-anume… cum că din acea mulțime
Se mai ridică poate unul… - umbrela, de îşi ține -
Măcar să-i ocrotească… cu aripi vii, de înger,
Destinul său – şi Sufletul… muiat în ocru…

„Viață de câine IV“

- *Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r*

Viață de câine IV

Iată că eu, cela ce nicicând nu mai voia să plângă -
Încă din clipa vie, în care prietena cea dragă, mă alungă -
Vreau să urmez o lege naturală ce sufletul, mi-l guvernează,
Să-mi simt natura mea de om – constat că încă-i trează!

Ea privea dincolo de tot ce înseamnă păcat -
De parcă mereu ştiuse despre ele
Şi ca şi cum n-au existat…
Le iertase deja… strângându-şi degetele…
În căuşul mâinilor mele…

De ce să zacă iar, pe caldarâmul umed,
Strivită în fața lumii, de soarta crudă
Pe care de ani de zile o gusta din plin?!
În clipa ferice, când o țineam de mână,
Îi auzii primul suspin;
Ce folos să-şi aibă trena-mi lungă,
Vrând pământul, să-l atingă,
Când ființa asta, cât e de străină,
Îmi era deodată, pe atât de dragă...
Încât voiam să o rețină?!

“Te rog, nu-mi refuza plăcerea de-a fi…
Măcar pentru o secundă, om!”
Îi spusei, pe-un ton dur şi acru, învelind-o…
Apoi, privii, spre chipul şters,
În clipa când… pierzând-o…
Devenise… totu'-n jur…
Nimicul Monoton…

Dintre toate momentele triste ale vieții mele,
Fost-a singura clipă fictivă în care m-am regăsit…

„Nu mi-am dat seama“

- *Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r*

Nu mi-am dat seama

Ştiu acum, că totul e pierdut pentru amândoi -
Şi poate că ştiam deja, de astă despărțire
Din care ambii o să învățăm câte ceva;
Cândva, rosteam cu voie bună-n suflet: "Noi" -
Şi ni-era drag unul de altul,
Simțind că viața-i o continuă iubire,
La fel ca o albină ce-şi aflä dulcea hrană-n floarea sa…

Nu mi-am dat seama, nici o clipă,
Că toate-aceste vise minunate
Se vor sfârşi iar, într-o pagină închisă
Pe care-o mână tremurândă
Ari s-o cuprindă,
O dată cu o candelă de stele,
Arzând, nestingherită-n noapte…

Erai tot ce-aş putea spera vreodat', la o femeie
Şi totuşi, eu, nimicul, nu îți eram de-ajuns;
Îndată cu plecarea ta, s-o dus ş-un gând, de veşnicie
Alături de norii cerului, de necuprins…
Alături de-un mister suicidal, de nepătruns…

În zadar, îmi cată ochii, către tine!
Nu eşti acolo!
De fapt, n-ai fost niciodată...
Cum să-ți petreci tu viata-ți efemeră, cu un hoinar,
Ce umblă ca un strigoi, prin astă lume,
Gândindu-se că... undeva, acolo,
E-un suflet care îl aşteaptă?!...

Nu mi-am dat seama, dragă ființă
Ca n-ai cu-adevărat, nevoie
De-un suflet cam neliniştit,
Să-ți fie prea aproape…
De-aş fi ştiut, îți jur!
Te părăseam într-o secundă!
Fără de nici măcar… o remuşcare…
Nu mi-am dat seama, în cea clipă
Că sufletul ce-l cat, nu e acolo…
Ci încă mă desparte, veşnic,
Marea Depărtare…

Pentru prietena mea dragă, Maria Alexandra

„Frunzele“

- *Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r*

Frunzele

Iubesc toamna, împreună cu tristețea-i colosală
Ce-adapă fără de încetare inimile multora;
Privesc adesea frunzele, căzând, rând pe rând,
Una după alta, în joaca lor demențială…
Mă las purtat, în timpurile copilăriei lor,
Iar vocea mi se stinge; devin blând,
La fel precum eram… întâia oară...

Stau pe-aceeaşi bancă pe care parcă te aştept de-un veac,
Aceeaşi bancă pe care veşnic o eviți,
Trecând pe lângă mine, luând cu tine…
Parfumul tău, de liliac,
Pe care l-am simțit când brațele-ți mă-ncongiurau,
Cu drag, întâia oară...

Crezi că de n-ai intrat încă în viața-mi chinuită
De dorul tău, pulsându-mi iară-n vene,
Nu te voi aştepta de-a lungul anilor
Pe-aceeaşi bancă ruginită,
Însingurându-mă mereu, de toate şi de toți,
Cugetând spre ceasu'-n care te voi fi întâlnit pe tine –
Şi suspinând în vântul toamnei, care geme?!

Frunzele cad, în jurul meu…
Mă acoperă complet…
Cu tot cu tristețea lor,
Uitând de tine…
Erai cândva… lumina sufletului meu,
Arzând, neîncetat…
Până în clipa când… la apogeu…
Am reușit să înțeleg…
Că tu… n-ai existat…

„La mormântul tău“

\- *Grafică şi Acuarele 2010 ©Th3Mirr0r*

La mormântul tău

Vreau să rămân aici, lângă tine.
Nu vreau să mă reîntorc printre ceilalți
Care… oricum, nu mă așteaptă;
Doresc ca să stau… ca o iederă,
Agățat de tine,
Sufocând până și ultimul strop de apă,
Până la nucul bătrân,
Croindu-mi drum, să privesc munții 'nalți…

De-aș putea, mi-aș face o căsuță, chiar aici.
Pătuț, să dorm, fi-va mormântul tău;
Iar dimineața, când ochii va să ți-i ridici,
Să mă privești, ca altă dat', spunând, cu duioșie:
"Sunt a ta, fiindcă tu ești al meu"
……….
Aș vrea să fi fost un micuț trandafir,
Crescând, cu bucurie,
Cuprins de iederă,
Chiar pe mormântul tău…

ÎNCHEIERE

Am atâtea lucruri să vă spun,
Dragi cititori,
Dară … nu-i timp destul,
Fiindcă-s pribeag, mereu pe drum
Şi … doar când mă opresc,
Din când în când
Să hodinesc,
Am timp,
Pentru o vreme,
Câte ceva …
Să vă mai spun…

Cuprins

Cartea Poemelor
Vol. II

Această carte este integrată
în proiectul „UNIVERSUL ARTEI“

www.theuniverseofart.com